

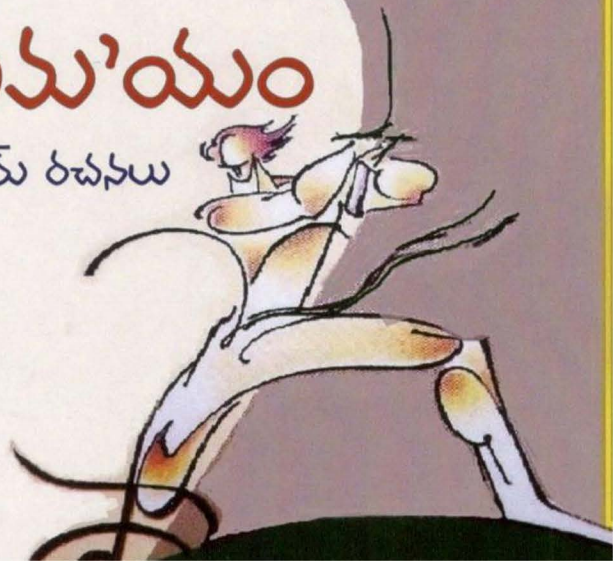

ర'సుధో(స)ను'యం

కామ రచనలు

సుధామ

VASUDHA(SA)MAYAM

Column articles of Vijayakranthi Daily

by

SUDHAMA

98492 97958

First Edition : 2, July 2019

Price : Rs.150/-

For Copies

Smt. A.USHA RANI

Snehitha Sravanti

G.12, Sadath Towers, Padmavathi Apartments

Saleemnagar Colony, Malakpet

Hyderabad - 500 036.

Telangana

Cell : 9849297958 / 9848276929

&

NAVODAYA BOOK HOUSE

Arya Samaj Road, Kachiguda X Roads

Hyderabad - 500 027

DTP & Layout

MANU GRAPHICS

1-8-430/3/A, Chikkadpally

Hyderabad - 500 020

Cell : 93 93 83 40 50

Cover Design

SUDHAMA

Printed at

SATISH GRAPHICS

21-1-392, Nallakunta

Hyderabad - 500 044.

Cell : 88851 444 22, 96421 444 22

౧౮యసూచిక

1.	కలసి నడుద్దాం	19
2.	అందలాలకు అర్హులు!?	22
3.	కలం దాటుల కవులమంద	25
4.	విమర్శక కాలుష్యం	28
5.	కొడిగట్టకూడని తెలుగు మాధ్యమ దీపం	31
6.	కవిత్వం - ఎవరి దుఃఖమో అది!	34
7.	పత్రికల్లో పోటీలు	37
8.	ఓ గుడ్డముక్కా-దిమ్మచెక్కా-అవే కావాలి!	40
9.	ప్రాచీన సాహిత్య అధ్యయనం అక్కరలేదా?	44
10.	'రికార్డింగ్' డ్యాన్స్‌లు	47
11.	మరల ఇదేమి రామాయణమటన్న..!	50
12.	సభావేదికల ఔచిత్య విచార చర్చ!	53
13.	'బజారు' మనుషులౌతున్న ప్రముఖులు	57
14.	వాళ్ళకేం కావాలో నిజంగా తెలుసా మీకు?	60
15.	పూల దండ(గ)లు	63
16.	కొన్ని 'చెత్త' కబుర్లు	66
17.	సన్మాన శాలు(వా)లు	69
18.	కులం వ్యాకులానికి కా(కూడ)దు	72
19.	చిత్తమెచట భయస'హితమో!'	75
20.	ఏది 'సుప్రీం'? - ఎవరు 'సుప్రీం'?	78

21.	(చెడ) తిట్టుకుందాం రా!	81
22.	మీ(ఠె)టూ!....	84
23.	మార్పు నా(?)తీర్పు	87
24.	సభానంతర సభలు	90
25.	ఎప్పటికెయ్యది ప్రస్తుతము'...!?	94
26.	నా(మి)నేషన్ దందాలు!	97
27.	దిగజారుతున్న విలువల వలువలు	100
28.	'కుక్క బతుకు' వ్యవస్థ	103
29.	రేప'టి' వెలుగు కోసం...	106
30.	పుస్తకాల సంత(సం)	109
31.	కొత్తదారిలో.. మన హైదరాబాద్	112
32.	'రా(హుల్)ఫెల్ డౌన్ డీల్!	115
33.	సమానత్వ (సా)ధన పథంలో...	118
34.	చంద్రునిపై మొలకెత్తిన చైనా పంట	121
35.	ఆరిపో(లే)ని దారి దీపం గాంధీ	124
36.	మొరటువాని జోలి ముప్పును తెచ్చురా!	127
37.	సోమవారం సాహిత్య పేజీ(చీ)లు	130
38.	అమ్మ(భాష)ను కోల్పోవద్దు!	133
39.	బతికుండగానే బయోపిక్లు... చిత్రమే మరి!	136
40.	ఎవ్వారలుపేక్ష సేసిరది వారల చేటగు...!	139

* * *

కుసి నడవడం

నిజమే! ప్రతిదానికీ సమయాలు, సందర్భాలు ఉంటాయి. ఆ వేళలో జరిగే సంగతులకు హేతువులూ ఉంటాయి. 'సమయానికి తగుమాటలాడి'... అని కీర్తనపాడుకున్నా, 'ఏ సమయానికి ఏమి జరుగునో ఎవరూహించెదరూ!' అని సినిగీతం అందుకున్నా రాగం ఏదయినా వసుధలో సమయం విలువైనది. అది సుధామయమైనా, వ్యధామయమైనా వసుధామయం అన్నమాట మాత్రం వాస్తవం.

పరిణామశీలమైన సమాజంలో సాహిత్యమూ, సంస్కృతీకూడా సమయానుకూల మార్పులకు ప్రభావితం కాక తప్పదు. పరిణామాలు ఏ పరిమాణాల్లో వున్నా ప్రభావోపేతమైనప్పుడు అవి ప్రత్యేక సమయాలుగా, సందర్భాలుగా చరిత్రలో నమోదవుతాయి. నన్నయయుగం నుండి నానీల కాలం వరకూ ఎన్నెన్ని మార్పులు ఎన్నెన్ని కూర్పులు, ఎన్నెన్ని చేర్పులు. ఒకప్పటి భాషా సాహిత్యాల స్థాయికీ, సంస్కృతీ ఆచారాల వైఖరికీ, నేటి కాలపు పరిణామాలకీ అనంత వైవిధ్యం ఉంది. కొన్నిచోట్ల అనంతవైరుధ్యమూ ఉంది.

నిజమే! నేటి రోజువారి జీవితం ఒకనాటి పద్ధతిలో లేదు, ఉండదు కూడాను. 'గతకాలము మేలు వచ్చుకాలముకంటెన్' అనేవారు ఉన్నట్లుగానే, 'మంచి గతమున కొంచెమేనోయ్' అనే వారూవుంటారు. ఇంతకీ దేశాన్ని బట్టి, కాలాన్నిబట్టి, సమయాన్ని బట్టి తనను తాను మనిషి అన్నింటా నవీకరించుకోలేకపోతే అతనికే నష్టం. నిజమే! కాలానికి వెనుకబడినవాడిని కాలానికి ఎదురీదినవాడు అనరు. మార్పు అంగీకరించలేని జడప్రాయునిగా సంభావించే ప్రమాదం ఉంది. అయితే మార్పు, పరిణామం ఏదయినా ఏ మేరకు అంగీకారం, ఆహ్వానించదగింది అనే వివేచనా ముఖ్యమే! కొత్తది ఏదయినా గుడ్డిగా విశ్వసించడం కూడా సరికాదు. మౌలికమైన

విమర్శ కాల్యం

వచ్చిన చిక్కు ఏమిటంటే 'విమర్శ' అంటే 'తిట్టు' అనే భావన చాలా మందిలో స్థిరబడిపోయింది. అందువల్ల ఎవరయినా విమర్శించారు అంటే తప్పుపట్టుకున్నారనీ, దోషాలను ఎత్తిచూపి నిందిస్తున్నారనీ అనుకోవడం మామూలైపోయింది. అయితే విద్యాధికులు, కవులు, రచయితలు అనుకునేవారు కూడా 'విమర్శ'కు సరియైన విశ్లేషణమనే సంగతి తెలిసి కూడా తమ రచనలను విమర్శ పరిధిలో కాక కేవలం ప్రశంసా పరిధిలోనే ఆశించడం, అభిలషించడం, అందుకు మారుగా జరిగితే తట్టుకోలేకపోవడం, గింజుకోవడం జరుగుతూనే ఉంది. అందుకే 'సాహిత్యవిమర్శ' అనేది మనకు ఒక రకంగా ఎదగలేదన్న మాట యధార్థం. పైగా సాహిత్య విమర్శకులనేవాళ్లు కూడా తమదైన కళ్ళద్దాల్లోంచే పరిశీలించడం, తమ భావజాలానికి అనుగుణంగా తోచని రచయితలను, వారి రచనలను విస్మరించడం జరుగుతోంది. మార్క్సిస్టు భావజాలపు రచనలకు పెద్దపీట వేస్తూ, సంప్రదాయ అభిజ్ఞతతో కూడినవో, మధ్య తరగతి భావజాలపు భిత్తికమీదో వెలువడిన రచననూ, సదరు రచయితలనూ చిన్నచూపు చూడడం ఒక లోపమే నిజానికి. సాహిత్య విమర్శకుడు సహృదయుడై ఉండాలి. ఇక్కడ సహృదయత అంటే ఏ రచయితనూ, ఏ రచననూ తను బేరీజు వేస్తున్నాడో ఆ రచయితకు చెందిన, ఆ రచనకు చెందిన భావజాలం పట్ల వ్యతిరేక భావన ఉన్నవాడు కాకూడదు. ఆ భావజాలం గురించిన అవగాహన ఉండాలి. విశ్వనాథ వారి రచనలను మార్క్సిస్టు దృక్పథాలలో చూసి పనికి రానివని త్రోసిరాజనడం, ఏ శివసాగర్‌నో, చెరబండరాజునో నవ్యసంప్రదాయ ఫణితిలో చూసి విమర్శించడం అనేది హాస్యాస్పదం అవుతుంది.

తెలుగు సాహిత్య విమర్శ సరియైన దిశగా ప్రయాణించడం లేదంటే అందుకు కారణం విమర్శకులనబడేవారు తమదైన రాగద్వేషాలతో సాహిత్య విమర్శకు

‘ఓకార్డు’ంగ్ డ్యాన్స్‌లు

‘ఫలించిన వృక్షమునకే రాతి దెబ్బలు’ అన్నట్లుగా మంచి చేసేచోట విమర్శలు ఎదురవుతుండటం సహజమే! నిస్వార్థంగా, నిజాయితీగా మంచి పనికి పూనుకోవడం ఎవరు చేసినా అభినందనీయం. కానీ ఏవో స్వార్థ ప్రయోజనాలు పురికొల్పినప్పుడు మంచిపనిగా అనిపించేదయినా జరిగే తీరు వేరొకలా తోస్తుంది.

ఇప్పుడున్నది ప్రచారార్భాటాల కాలం! ఆవగింజంత ప్రతిభ ఉన్నా గుమ్మడికాయంత ప్రచారం చేసుకోవడం ఎక్కువైంది. నిజమైన ప్రతిభావంతులు గుర్తింపు కోసం ఆరాటపడరు. తమకు మంచి అనుకున్నది మౌనంగా చేసుకుపోతుంటారు. మౌనంగానే ఎదగమని మొక్క చెప్పిన రీతి వారికి ఆదర్శం. కానీ కొందరి వ్యవహార సరళి అదికాదు. ఏది చేసినా గొప్పగా, మునుపటికి విలక్షణంగా, అందరి దృష్టిలో ఏదో రీతిగా పడే ఓ ఆర్భాటంగా నిర్వహించటం వారి ధోరణి. అందులో మంచి లేదా అంటే ఉండి ఉండవచ్చు. కానీ దానికన్నా చేసిన ఆర్భాటమే తెరకెక్కుతుంది. బహుశా ఆ నిర్వాహకులకు కావలసింది అదే కావచ్చు.

ప్రపంచంలో ‘గిన్నిస్ బుక్’కు ఒక ప్రసిద్ధి ఉంది. అందులో అన్ని రికార్డులు చోటు చేసుకుంటుంటాయి. అందుకని ఎప్పటికప్పుడు గిన్నిస్‌బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్స్ సరికొత్తగా నిర్మితమై వెలువడుతూ ఉంటుంది. బాగా పొడుగ్గా గోళ్లు పెంచుకోవడం, జుట్టుపెంచుకోవడం, ఏదో ఇనుపముక్కలు తినేయడం, ఇలాంటి వాటి నుంచి-ప్రపంచంలో అతి పొట్టిమనిషి, అతి పొడుగు మనిషి, అత్యధిక బరువున్న మనిషి, ఎక్కువకాలం జీవించిన మనిషి అంటూ ఆ గిన్నిస్‌బుక్‌లో నమోదవుతుంటాయి. అలాగే క్రీడారంగంలో రికార్డు, ఇతరత్రా అనేక రంగాల్లోని అత్యద్భుత విజయాలు

కొన్ని 'చెత్త' కుదుర్లు

ఆ మధ్య సోషల్ మీడియాలో ఓ వీడియో హాల్ చల్ చేసింది. అదేమిటంటే ప్రధాని నరేంద్రమోదీ ఒక పుస్తకావిష్కరణ సభలో పాల్గొంటూ తను ఆవిష్కరిస్తూ కట్చేసిన రిబ్బన్ ను, ఆ పుస్తకాలను ప్యాక్ చేసిన కాగితాన్ని తన లాల్చీజేబులో కుక్కుకున్నారు గానీ వేదికమీద పడేయలేదు. “స్వచ్ఛభారత్” అన్న పిలుపునకు ఆదర్శంగా ఆయన చేసిన ఆ చర్య కొందరిని దిగ్గుమాళ్ళర్యాలకు గురిచేసింది. నిజానికి స్వచ్ఛత, పరిశుభ్రత అనేది మనుషుల స్వభావాల్లో ఉండడం ముఖ్యం. తను, తన పరిసరాలు బాగుండాలని చెత్తను ఇతరుల పరిసరాలలోకి నెట్టేసేవారే ఎక్కువ. నిజానికి ఆ స్వభావమే ఎక్కువ ప్రమాదకరం. ఇంటి బాలకనీలలోంచి చెత్తను బయటకు విసిరేసేవారు, ప్రయాణిస్తున్న వాహనాల కిటికీల నుండి వ్యర్థాలను రోడ్లపై పారేసేవారు, అరటి పండు తిని తొక్కను చుట్టుపక్కలకి గిరాటేసేవారు మన దేశంలోనైతే కోకొల్లలు. అందునా ప్లాస్టిక్ వ్యర్థాలు మన దగ్గరే ఎక్కువ. అమెరికాను, సింగపూర్లను మెచ్చుకునే మనవారు అక్కడి పరిశుభ్రతా సంవిధానాలను మాత్రం ఇక్కడ పాటించరు. ప్రభుత్వాల బాధ్యతలతో బాటు ప్రజల సహకారం స్వచ్ఛందంగా అవసరమని గుర్తించాలి. ఇంటింటికీ పొడిచెత్త, తడిచెత్త అని రెండు డస్ట్ బిన్లు ఇవ్వడం, కూడళ్ళలో చెత్తకుండీలు ఏర్పరచడం హైదరాబాద్ నగరంలో జరిగిన మాట వాస్తవం. ఇరవైవేల మంది పారిశుద్ధ్య కార్మికులు రోజుకు నాలుగు టన్నులకు పైగా పోగయ్యే చెత్తను హైదరాబాద్ రోడ్లపై ఊడుస్తూనే ఉన్నారు. కానీ డంపింగ్ యార్డ్లకు చెత్తను తరలించడంలో ఒక్కోసారి అలసత్వం కనబరిచే మున్సిపల్ అధికారులున్నారు. నగరంలో కొన్ని ప్రాంతాలలో చెత్త పేరుకుపోయి కనిపిస్తూనే ఉంటుంది. రోడ్లపై విచ్చల విడిగా చెత్త

హార్బు నా(?)కీర్టు

అయోధ్యలో రామాలయం, అందరి అకౌంట్లలో వెనక్కు తెచ్చిన స్విస్ బ్యాంకుల్లో దాచిన నల్లధనం వాటా డబ్బు సంగతేమోగానీ, మోడీగారి హయాంలోనే హిందువుల విశ్వాసాలకు, అవినీతి నిరోధకాలకు సంబంధించిన విఘాతాలు అనూహ్యంగా పెరిగిపోయాయి.

సెంట్రల్ బ్యూరో ఆఫ్ ఇన్వెస్టిగేషన్ అనగా సీబీఐ అంటే అందరికీ ఒకప్పుడు గొప్ప గౌరవం ఉండేది. అవినీతి పరులకు, నేరస్థులకు సింహస్వప్నంగా ఉండేది. ఒక కేసు సీబీఐకి అప్పగించబడింది అంటే తిరుగులేని న్యాయం జరుగుతుందనే విశ్వాసం ఉండేది. సీబీఐ స్పెషల్ డైరెక్టర్ రాకేష్ ఆస్థానాపై అవినీతి కేసు నమోదు కావడం సిగ్గుచేటుకాగా, ఆయన ప్రధాని మోడీకి సన్నిహితుడు కావడం వల్లనే సీబీఐ డైరెక్టర్ అలోక్వర్మకు ఉద్వాసన పలికారనీ, నిజానికి ఇదిపైకి కనబడుతున్న కారణంగానీ అసలుకి వేలకోట్ల రూపాయల రాఫెల్ యుద్ధ విమానాల కుంభకోణంపై ప్రాథమిక దర్యాప్తునకు అలోక్వర్మ సిద్ధం కావడం వల్లనే ఆయన తప్పించబడ్డారనీ గుసగుసలేం ఖర్మగానీ, బలమైన అనుమానంగానే మాట్లాడుకుంటున్నారు. ప్రభుత్వం కోరుకున్నట్లు చేయడం లేదనే తనను తప్పించారని అలోక్వర్మ సుప్రీంకోర్టుకెక్కేసారు కూడాను.

ఇప్పుడు సుప్రీంకోర్టు నిర్ణయాలు అనేకం మునుపెన్నడూ లేనంత నివ్వెర పరిచేవిగా, పరంపరాగత విశ్వాసాలకు తూట్లు పొడిచేంత స్వేచ్ఛాయుతంగానూ వెల్లడవుతూ వస్తున్నాయి. మానవ హక్కులే మూలకందంగా అవి సంచలనాత్మకాలే అయినా సరియైన నిర్ణయాలుగా భావించేవారూ, ఆహ్వానిస్తున్నవారూ ఉన్నారు. ఆ

‘కుక్క బతుకు’ వ్యవస్థ

ఎన్నికలు ప్రజాస్వామ్యానికి ఓ పవిత్ర క్రతువు అయితే, ప్రచారసరళి వేదఘోషలానో, ఉదాత్తమంత్రోచ్ఛారణలాగానో ఉండాలిగానీ, ప్రత్యర్థులను దుమ్మెత్తి పోసుకోవడంలో పరస్పరం కుక్క మొరుగుళ్ళలా ఉంది తప్ప, వాతావరణం హుందాగా కనబడుతున్న ఛాయలు తక్కువగానే ఉన్నాయి.

నాయకుడి మీద విశ్వాసం గలిగితే అనుచరులు ఎవరయినా తోక ఊపుకుంటూ వెంటతిరుగుతారు. అయితే విదిల్చే బిస్కెట్ ముక్కలకు ఆశపడే తమ విశ్వాసాన్ని వారి పట్ల ముడుపుగట్టడం పాపం! ఈ మూగజీవాలకే చెల్లింది. ప్రజలు గొర్రెల మంద అన్నారగానీ అభ్యర్థికి ఓటేసి గెలిపించిన పాపానికి అయిదేళ్ళ వరకూ ఎన్నుకున్న ఇంటి కావలికుక్కలానే ఉండాల్సి వస్తోంది జనం.

‘మనదీ ఒక బ్రతుకేనా కుక్కలవలె....’ అని శ్రీశ్రీ వంటి మహాకవి ఆర్థి ప్రకటించాడు గానీ, మనకు విదేశీ సంస్కృతి అలవాటై ‘ఇండియాలో మనిషిగా పుట్టడం కన్న అమెరికాలో కుక్కలా బ్రతకడం సుఖం’ అనుకుంటున్న చందాన అమెరికా కుక్కలాగా ఇక్కడ స్వదేశంలో ఉన్నా బ్రతకాలనే యావ పెరుగుతోంది. బుష్ గారు ఒకప్పుడు తన కుక్కకు ‘ఇండియా’ అని పేరు పెట్టాడని తెలిసి ఏమి చేయగలిగాం! ‘కుక్క బ్రతుకు’ అని మనం దైన్యాన్ని హైన్యాన్నీ కలిగిన జీవనం గురించి బాధపడతాం. అమెరికాలో కుక్కలకు ఉన్న సౌకర్యాలు కూడా ఇక్కడ కొందరు మనుషులకు పాపం అందుబాటులో లేవన్నది వాస్తవంగా గోచరమవుతున్నదే!

కుక్కలకు ప్రత్యేక వసతులు, కుక్కలకు ప్రత్యేక పార్కులు, కుక్కలకు ప్రత్యేక హోటళ్ళు, కుక్కలకు ప్రత్యేక ఆసుపత్రులు, కుక్కలకు అందాల పోటీలు, కొన్నిచోట్ల

సమాసక్య (శా)ధన పథంలో...

స్వాతంత్ర్య సముపార్జన చేసి డబ్బైరెండేళ్ళవుతున్నా సమాసత్వ దిశగా ప్రజలు పురోగమించడం అనేదీ, కుల, మత, ప్రాంతపరంగా వివక్షలేని దశకు చేరుకోవడమనేది ఇంకా జరగనే లేదు. అందుకే ఇంకా ఇంకా అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశంగానే ఉన్నాం తప్పిస్తే. ఇంకా రిజర్వేషన్ల దయాదాక్షిణ్యాల మీదే అనేకులు బ్రతుకుతున్నారని తప్పిస్తే ప్రతిభే ప్రాతిపదికగా అన్నింటా పోటీపడి ఎదిగే దశకు చేరుకొనేలేదు.

ఇవాళ విద్యా, ఉద్యోగాల కోసం అనేకమంది దృష్టి అమెరికా వంటి విదేశాలపై ఉండడానికి, అక్కడకు వెళ్ళిన మనవారు అనేకమంది సొంతగడ్డకు తిరిగిరాకుండా అక్కడే స్థిరపడిపోవాలని అభిలషించడానికి ఉన్న ముఖ్య కారణాల్లో ఇది కూడా ప్రధానమైనదే. అమెరికాలో డిగ్రీటీ ఆఫ్ లేబర్ ప్రశ్నలేకుండా ప్రతి ఉద్యోగానికీ గౌరవం ఇస్తారు. మనవాళ్ళు అక్కడికెళ్ళి హోటళ్ళలో, ఇతరత్రా ఉద్యోగాలలో పనిచేస్తారు కానీ అదే పని మనదేశంలో చేయడానికి వారికి మనస్కరించదంటే అదే కారణం! ఇక్కడ అధికారాలు, పాపులారిటీ, సంపాదన బట్టి మనుషులను గౌరవించే తీరు మనది. అందుకే ధనార్జన చేసిన నేరస్తులు, బడాబడా మోసాలు చేసి సంపన్నులై కూచున్నవారు కూడా గౌరవింపబడతారు. నేర చరితులు నేతలు అవుతారు. స్కాములు చేసిన వారు, బ్యాంకులను మోసగించి ఎదిగినవారు నిర్భీతిగా సంచరిస్తారు. జైళ్ళు కూడా వారికి విలాస గృహాలుగా మారగల్గుతాయి.

అమెరికాలో ఉద్యోగాలు రిజర్వేషన్ల ఆధారంగా ఇవ్వరు. అర్హతలే వారికి అవకాశాలు ఇస్తాయి. ఇప్పటికీ మన దేశంలో కులం, లింగం ఆధారంగా రిజర్వేషన్ల అమలు ఉంది. ముఖ్యంగా కులప్రాతిపదికన, వెనుకబడిన వర్గాల పేరున సంవత్సరాల తరబడి ప్రయోజనాలు పొంది సంపన్నులైన వారు కూడా ఇంకా తమ సంతతి కోసం రిజర్వేషన్లు అమలు కావాలనే ప్రాకులాడుతుంటారు. అగ్రవర్ణాలలోనూ

చందున్నై కులకర్తన చైనా సంఘ

చందమామలో అవ్వ ఉందనీ, ఆ అవ్వ నూలు వడుకుతూ ఉంటుందనీ చిన్నప్పుడు కథలు విన్నవాళ్ళం. 'చందమామ రావే!' అనే పాట అమ్మ పాడుతూంటే విని పెరిగినవాళ్ళం. చందమామ చుట్టూ బోలెడు కథలు, కల్పనలు మన సాహిత్యం నిండా అనుభూతులను ఆరబోశాయి.

యాభై ఏళ్ళు క్రితం 1969లో మానవాళి చరిత్రలోనే మహత్తర అధ్యాయంగా చంద్రునిపై మానవుడు అడుగుపెట్టడంతో నిజానికి చంద్రుని చుట్టూ అల్లుకున్న భావనలకు-అదౌక గ్రహం అనీ, రాళ్ళు రప్పలతో నిండి ఉందనీ, జీవరాశి ఉనికిజాడలు లేవనీ విఘాతం కలిగిన మాట కాదనలేని వాస్తవమే! అంతకాలం మనకు అందకుండా నింగిని తొంగిచూస్తూ ఊరిస్తూ, కవ్విస్తూ తనపై కవిత్యం చెప్పించుకుంటూ, చిన్న పిల్లలను మురిపిస్తూ, యువతకు ప్రేమ పాఠాలు నేర్పిస్తూ, సూర్యుని నుండి అరువు తెచ్చుకున్న ప్రకాశాన్ని వెన్నెలల పేర విరజిమ్ముతూ కేవలం మన ఊహల్లోనే ఉంటూ, చందమామ రావే అని పిలిచినా రాకుండా తనను చేరాలనే మానవజాతి ఆశలు అడియాసలు గానే ఉంటాయనుకున్నట్టున్న చంద్రుడు మానవుడే తనను చేరడంతో తన రహస్యం బట్టబయలయిందని అవాక్కయ్యాడేమో!

నిజానికి రోదనీయానానికి చెప్పుకోదగిన నాందీవాచకం పలికింది నాటి సోవియట్ యూనియన్, 1957 అక్టోబర్ 4వ తేదీన సోవియట్ యూనియన్ తొలిసారిగా అంతరిక్షంలోకి స్పూత్నిక్ను ప్రయోగించింది. ఆ తర్వాత 1961 ఏప్రిల్ 12వ తేదీన సోవియట్ యూనియన్ తొలిసారిగా మానవునితో కూడిన ఉపగ్రహాన్ని పంపింది. అలా తొలిసారిగా అంతరిక్షంలో ప్రయాణం చేసి, భూప్రదక్షణం చేసి సురక్షితంగా దిగి, ప్రపంచాన్ని దిగ్రాతిలో ముంచింది యూరీగెగారిన్.

మెరికాని జోలి మప్పును తెచ్చురా!

‘దూరపు కొండలు నునుపు’ అన్న మాట ఈ నాటిది కాదు. కానీ తెలిసి తెలిసి ఆ మోజుతో తరలి పరుగులు తీయడం అనేది నేటికీ విస్తరిస్తున్న అవివేకమే!

అమెరికా అటంచు అట్టు చాచగనేల

అమెరికా జాతి అసలు లేదు

అచటనున్న మెరిక లిచటివారేనయా

బాల! వినుము, కనుము పూలబాట

అంటూ విజయవాడ శాతవాహన కళాశాల విశ్రాంత ఆంధ్రోపన్యాసకులు పింగళి కవివంశ వారసులు శ్రీ పింగళి వెంకట కృష్ణారావుగారు డబ్బై ఏళ్ళ వయసులో నవీనంగా బాలబాలికల కోసం సంతరించిన ‘పూలబాట’ శతకంలో సుద్దులు చెప్పినట్లుగా, మనవారు అమెరికా అమెరికా అంటూ ఆరాటపడుతుంటారు. నిజానికి ఆ దేశానికి సొంతమైన జాతి లేదు. అందరూ వలసవచ్చినవారే. అక్కడివారిలో మెరికలైనవారు మన భారతీయులే. నేడు తెలుగు కుటుంబాలనేకం నుంచి ఒకరో ఇద్దరో పిల్లలు అమెరికాలో విద్యకోసమో, ఉద్యోగం కోసమో తరలిపోయి అక్కడ స్థిరపడాలని చూస్తున్నవారే! అందుకే మన తెలుగు రాష్ట్రాల్లో ఆంగ్ల విద్య ప్రాముఖ్యం అంతకంతకూ పెరిగి తెలుగులో విద్యార్జన, తెలుగులో విద్యాబోధన క్రమేపీ మందగిస్తోంది.

ఆంగ్లభాష అనిన అట్టులు చాచకు

మాతృభాష తెలుగు మరువవద్దు

భుక్తికొరకు నేర్వ పొరపాటుకాదోయి

బాల! వినుము, కనుము పూలబాట

స్వార్సకేక్ల సేసిరది కరం చేసిగు...!

కాశ్మీర్ లో పుల్వామా ఉగ్రదాడికి ప్రతీకారంగా పాకిస్తాన్ గడ్డపై జైషే మహమ్మద్ ఉగ్రవాద శిబిరాన్ని భారతవైమానిక దళం భస్మీపటలం చేయడం పెను సంచలనం సృష్టించింది. ఆత్మాహుతి దాడిద్వారా మన భారత సీఆర్పీఎఫ్ జవాన్లను నలభైమందిని పొట్టనపెట్టుకున్న పన్నెండవరోజు తెల్లవారేసరికల్లా కర్మకాండ పూర్తిచేయడం పాక్ కు తిరుగులేని గుణపాఠం చెప్పినట్లయింది.

పన్నెండు సుఖోయ్, మిరేజ్-2000 భారత యుద్ధవిమానాలు, వాయుదళానికి చెందిన డ్రోన్లు పాకిస్తాన్ లోని ఖైబర్ ఫక్తూన్ ఖాస్ ప్రాంతంలోని బాలాకోట్, పాక్ ఆక్రమిత కాశ్మీర్ లోని ముజఫరాబాద్, చాకోటి ప్రాంతాల్లోని పాక్ ఉగ్రవాద శిక్షణా శిబిరాలపై బాంబుల వర్షం కురిపించి, వందలాది ఇస్లామిక్ ఉగ్రవాదులు, వారి శిక్షకులు, కమాండర్లను ఖతం చేయడంతో బాటు మూడు ఆల్పా-3 కంట్రోల్ కేంద్రాలను ధ్వంసం చేశాయి. పాక్ యుద్ధ విమానాలు ఎదురుదాడి చేయలేక తోక ముడిచాయి కూడాను! అయితే పాక్ - 'ప్రతీకారేచ్ఛ'తో తమ విమానాలతో భారత భూభాగంలోకి చొరబడేందుకు ఒకేసారి ఎనిమిది ఎఫ్-16లు, నాలుగు మిరాజ్-3, నాలుగు చైనా తయారీ జేఎఫ్-17 ధండర్ ఫైటర్లనూ, వాటికి రక్షణగా మరో 8 విమానాలను రంగంలోకి దించడాన్ని పసిగట్టిన భారత వైమానిక దళాలు అప్రమత్తమయ్యాయి. శత్రువిమానాలు నియంత్రణ రేఖను దాటి సుమారు 10 కిలోమీటర్ల లోనికి ప్రవేశించడంతో భారత వైమానిక దళం వాటిని తరిమికొట్టడానికి, నాలుగు సుఖోయ్-30, రెండు మిరాజ్ -2000, రెండు మిగ్ -21, బైసన్ విమానాలు రంగంలోకి దింపింది. నింగిలోనే 'వేట' మొదలయింది. మిగ్-21 బైసన్ లో ఒక దానిని నడుపుతున్న వింగ్ కమాండర్ అభినందన్ పాక్- ఎఫ్-16ను వేటాడిన

End of Preview.

Rest of the book can be read @
<http://kinige.com/book/Vasudha+Samayam>

* * *